

25.

Sài Gòn, tháng 5/1982

Thời gian nay, chúng tôi gần như bí lối tuyệt vọng trên mặt tiền bạc và sự góp tay xây đắp một tương lai chung sống. Các dự tính đưa ra đều hỏng. Tôi dạy học trò trở lại, đi gửi hàng qua Pháp cho mẹ, tìm thuê một căn phòng, nhưng mọi sự cứ trục trặc vì nhiều lý do mà lý do quan trọng nhất là sự âm thầm ngăn cản của mẹ tôi bằng cách phong tỏa mọi phương tiện tiền bạc trên tôi.

Tôi viết thư cầu cứu Trọng và anh Thế, trong nỗi tổn thương ghê gớm theo những lời mẹ tôi nói nhiều lần rằng tôi chỉ là đứa con nít bị Đan lừa gạt, lợi dụng. Trong một đoạn thư viết ngày thứ năm 13/5/1982, tôi đã tâm sự với Trọng:

"Mười mấy năm qua, chị không hề mang ý nghĩ muốn làm phiền đến gia đình. Tuy nhiên, giữa mẹ và chị luôn đòi vẫn có một mối xung đột lớn trong tư tưởng đến trở thành một ấn tượng không phai nhạt. Mẹ luôn quan niệm chị còn khờ dại, dễ bị cuộc đời lừa gạt, nên hoàn toàn tán ra trong bất cứ trường hợp tình cảm nào của chị, không tạo cho chị cơ hội được tự tay xây dựng một mái gia đình yên ấm. Do đó chị cứ bị một mối tình thân đến phải từ bỏ lần lượt từng người đàn ông yêu thương chị và được chị yêu thương..."

Và những buổi tối, buổi sáng *café*, tôi tìm đến Đan như một níu kéo niềm vui mỏng manh duy nhất, nói cho Đan hay về nỗi hận tiền bạc một cách mai mỉa, kể về sự túng quẫn hiện tại với một luận điệu châm biếm khôi hài. Và cũng nhiều lần cảm nhận lòng thương yêu của anh đáp trả. Tôi nói:

"Em mệt mỏi quá, đau khổ nữa khi không được quyền làm những cái gì mình mơ ước. Em không muốn gặp Đan, nhưng mà nghĩ, mình còn gì nữa đâu ngoài hai buổi *café* mỗi ngày gặp gỡ?"

Đan bóp nhẹ đầu gối tôi, ánh mắt thương xót.

*/ Một buổi, tôi trở về nhà sau một cuộc cãi nhau với Đan đến chỉ vang vang trong đầu ý muốn từ bỏ. Vậy mà buổi sáng sớm khi anh tìm đến, tôi vẫn không thể chối từ cuộc gặp mặt. Trong quán *café*, tôi nói lên những lời chán nản:

"Với Đan, em là một đứa con nít thật sự. Bản chất em nhân ái và dễ tha thứ, nên có những đêm bị Đan đối xử tàn nhẫn, sáng kế tiếp vẫn trở dậy đi uống *café* với Đan như thường. Có người đàn bà nào như em không? Bản chất trẻ thơ như Đan thường nói tỏ rõ ở cái tính dễ dàng tha thứ đó. Nhưng mà, có những điều em không sao quên được, như câu chuyện Rạch Giá. Một đứa con nít rất dễ quên những trận đòn roi của cha nó nhưng cũng sẽ một đời không quên những

âm ảnh kinh hoàng cha nó đã làm ra. Con nít khác người lớn ở đêm ấy, chỉ sử dụng cảm tính chứ không là lý tính."

Đan hiểu, nên xiết tay tôi, nói:

"Anh xin lỗi em. Anh thề không bao giờ nhắc chút xíu đến bất cứ người đàn bà nào nữa để em phải buồn. Thật ra không có người đàn bà nào quan trọng như em đối với anh. Cũng chỉ vì đôi lúc em làm xúc anh nên anh có phản ứng như vậy."

[]

Sàigòn, thứ Sáu 14/5/1982

Tuy nhiên, có một buổi sáng tôi bị chính Đan làm xúc đến độ đau khổ. Người đàn bà Thủ Đức xuống Sàigòn đêm qua, ngủ lại nhà cha mẹ anh, nên buổi sáng sớm vô tình tôi tìm đến, Đan bảo đưa con của Nguyễn Thảo ra nói rằng Đan đã đi vắng.

Chuyện chỉ vậy mà khiến tôi thật chán nản thất vọng. Trong quán *café* lúc 9 giờ, tôi vạch rõ cho Đan thấy cái thế cúi đầu của tôi, lên án sự chối nhận ban sáng của Đan và đau khổ kết luận rằng "*Suốt đời, Đan không thể nào có được em!*"

Con người tôi thật kỳ lạ. Có những khi vui vẻ hứng khởi, tôi chỉ muốn dừng lại với Đan. Nhưng cũng có lúc những kỷ niệm xấu trở về quấy phá làm suy sụp dễ dàng cái ước muốn ấy.

Buổi sáng nay trong quán *café*, bằng những lời lẽ sắc bén, tôi so sánh hai sự việc xảy ra hôm nay và hôm Mồng Năm Tết ở Rạch Giá. Trong ý thức lúc bấy giờ chỉ hoàn toàn là sự buông rơi tất cả những gì đang nắm trong tay. Rồi tôi kết luận:

"Đan tưởng em có thể chấp nhận ở lại VN với cái thế cúi đầu mãi như vậy sao? Trong khi ba má và em trai Đan quay mặt với em thì chính Đan lại lừa dối và làm đau khổ cho em nhiều dịp. Đan tưởng em có thể bằng lòng đánh đổi tất cả để chỉ nhận lấy những phũ phàng ấy thôi ư?"

Đan gằn như im lặng chịu đựng suốt câu chuyện, không dám nói lên điều gì trước cơn giận dữ dội của tôi.

Sau cùng, anh chỉ nói:

"Bây giờ đang giận, em cứ nói tất cả những gì em muốn để đổ tội cho anh. Nhưng khi bình tĩnh, xin em suy nghĩ lại thì sẽ thấy rằng anh yêu em ghê gớm nên muốn bảo vệ đời sống của chúng mình, không cho bà ấy biết."

Tôi bật cười mai mỉa:

"Đan bảo vệ em hay là Đan tôn trọng mẹ Thảo không muốn để bà ấy đau khổ? Thật ra em không hề có ý vẫn đục gì về gia đình riêng Đan, nhưng em thất vọng mà phải nhận rằng Đan chỉ tôn trọng vợ Đan. Còn em, Đan yêu em nhưng không tôn trọng nên cái đêm em xuống Rạch Giá, Đan vẫn cứ chà đạp em bằng sự cận kề bên cô đào hát mà không cần e ngại giấu diếm trước em."

Khi nói câu này, tôi tưởng như có ai đang cầm trái tim mình bóp chặt. Nên đứng lên lập tức bỏ đi về ngay với trọn nỗi muốn chia lìa từ đây.

Suốt một ngày trôi đi, tôi không nghĩ đến Đan, tự nhủ rằng đã hết, đã đến lúc phải tự thoát ra nếu không muốn tiến sâu hơn trong vũng đau khổ. Tuy nhiên đâu đó vẫn là một nỗi nhói lòng kỳ lạ. Nên khi Vân San đi học về đưa cho tôi mảnh giấy nhỏ và bảo rằng anh đến trường trao cho nó, thì sự nhói đau này gần như được cởi bỏ.

Đan viết:

"Em, anh đợi em ở quán chè Yên Đỗ lúc 6 giờ chiều. Anh buồn lắm. Đan."

Chúng tôi nhìn nhau ngại ngùng không nói. Và trong quán *café* sau đó, Đan nắm tay tôi, dịu dàng cầu khẩn:

"Em tha thứ cho anh. Suốt một ngày anh nhớ thương em đến quay quắt đau khổ."

Tình cảm này thật kỳ lạ, suốt mười mấy năm yêu đương tôi chưa tìm thấy người đàn ông nào làm chùng lòng tôi đến vậy, cũng chưa có mối tình nào đa diện và dài lâu như mối tình với Đan kéo dài đã ba năm.

□